

Données issues de la base prénoms INSEE / valeurs nationales / retraitement référentiel JR pour FDS

Fdesouche: Podíl novorozenců s muslimskými jmény za posledních 50 let. Zelenou jsou znázorněna výlučně muslimská jména, modrou pak ta „smíšená“, která používají muslimové i nemuslimové (např. Sára nebo Adam)

Autor: Guillaume Durocher

Při neexistenci oficiálních statistik si pozorovatelé etnonáboženských změn francouzské společnosti musejí vypořádávat různými kreativními metodami. Jednou z nich je i využití každoročně francouzským státním statistickým úřadem (INSEE) sestavované databáze křestních jmen novorozenců.

Populární identitární zpravodajský web Fdesouche (zkratka pro „etnického Francouze“ - pozn. DP) za pomoci těchto informací zmapoval rychlý nárůst podílu novorozenců s islámskými jmény z 2,5 % v roce 1969 na 21,5 % v roce 2019. Tato čísla navíc až nápadně souhlasí s dalšími zdroji.

Web Fdesouche sice tuto metodu ke svým každoročním odhadům využívá už od roku 2016, širší pozornosti se však dočkal především v roce 2019, kdy podobný postup aplikoval ve

svém pozoruhodném bestselleru *L'Archipel français: Naissance d'une nation multiple et divisée* (Souostroví Francie: Zrod rozděleného národa) mainstreamový analytik Jérôme Fourquet. Ten odhaduje, že asi 18,5 % novorozenců v roce 2015 dostalo muslimská jména.

Fourquet není žádný pravičácký ideolog, ale vysoce postavený analytik uznávaného Institutu pro výzkum veřejného mínění ve Francii (IFOP), předního orgánu pro výzkum veřejného mínění a průzkum trhu. V *Souostroví Francie* ostatně nezůstává jen u etnické dělicí linie, ale věnuje se také sekularizaci (úbytek dětí pojmenovaných „Marie“), částečné amerikanizaci nižších francouzských vrstev (rozšíření jmen jako „Kevin“ nebo „Cindy“ díky oblibě nekonečných amerických seriálů v 90. letech) i obecnějším trendům tříštění společnosti a posilování individualismu.

Fourquetova kniha vyvolala vlnu rozruchu právě v čase velkých otřesů francouzské politické scény v podobě zhroucení konzervativců i socialistů, jejichž pozice obsadili Emmanuel Macron a Marine Le Penová nebo vzestupu masové revolty Žlutých vest proti městským elitám.

Údaje o podílu muslimských jmen nejsou úplně přesné také kvůli problému „smíšených jmen“ a stále čtenějším „neobvyklým jménům“, která se těžko zařazují, ale jež se podle všeho těší značné oblibě mezi muslimy. Proto se skutečný podíl muslimských novorozenců může blížit až 25 %.

Údaje jsou rozděleny podle jednotlivých *départements* (okresy). Podle očekávání se nejvíce muslimských dětí rodí v pařížské aglomeraci, kde v oblasti Seine-Saint-Denis dokonce tvoří absolutní většinu (54 %).

Čísla se v zásadě shodují s jinou neoficiální metodikou odhadu rostoucí neevropské složky francouzského obyvatelstva: procenta narozených dětí testovaných na srpkovitou anémii, které se provádí u skupin náchylných k tomuto dědičnému onemocnění (typicky Afričané, lidé z Blízkého východu, Indové – ale také ti s kořeny na jihu Itálie)

Podle Fdesouche bylo v roce 2010 testováno na srpkovitou anémii 31,5 % novorozenců, o šest let později dokonce 39,4 %. Pokud pětinu ve Francii narozených dětí tvoří muslimové, lze snadno uvěřit, že asi třetina dětí je neevropského původu. Značnou část nebělošské populace ve Francii ostatně tvoří křesťané nebo alespoň nemuslimové: černoši a míšenci z Karibiku i dalších zámořských teritorií, křesťanští Afričané (kteří za oltáři stále častěji nahrazují vymírající francouzské kněží), křesťanští Arabové (hlavně Libanonci), různí Asiaté atd.

Agentura shromažďující celostátní data o testování na srpkovitou anémii byla v roce 2018 zrušena a mluvilo se i o tom, že testovat by se měly všechny děti bez ohledu na etnický původ. Francouzské úřady se dušují, že tyto kroky nijak nesouvisejí s identitárními kruhy a jejich využíváním těchto statistik – jež ale na každý pád režimní představitele velice znepokojovalo.

Tato data naznačují, že Francie se ubírá podobnou cestou jako zbytek západního světa: zhruba stejným tempem jako Velká Británie (kde byla v roce 2014 skoro čtvrtina dětí

neevropského původu a běloši se v 60. letech tohoto století mají stát menšinou) a přibližně 20 let za Spojenými státy (kde už dnes jsou bělošské děti a mládež do 15 let v menšině a běloši se mají stát menšinou v celkové populaci někdy ve čtvrté dekádě tohoto století).

Dodejme ještě, že nezanedbatelná část bílých dětí se ve Francii rodí lidem italského, portugalského, polského nebo jiného evropského původu. Jestliže tedy Neevropané představují třetinu nově narozených, je dost dobře možné, že původní Francouzi zodpovídají jen za zhruba polovinu porodů v zemi. Statistiky však ukazují, že evropští imigranti se ve Francii socioekonomicky velice rychle přibližují a dosahují úrovně původních Francouzů a asimilují se. Francie ostatně do značné míry je směsicí evropských etnicit – Galo-Římanů, Bretonců, Vlámů – spojených francouzským jazykem a kulturou.

Novější studie naopak zdůrazňují drastické hodnotové rozdíly mezi mladými muslimy a Evropany ve Francii: 66 % mladých muslimů by rádo postavilo urážky islámu mimo zákon a 26 % z nich neodsuzuje vraždy kreslířů, zesměšňujících ve své tvorbě Mohameda. Zřejmě není náhoda, že asi dvě třetiny Francouzů jsou vytrvale přesvědčeny, že „ve Francii je příliš mnoho cizinců“.

Výše letmo načrtnutá data jasně ukazují velice skutečnou „Velkou výměnu“ původního francouzského, britského i bělošského amerického obyvatelstva počínaje 60. léty 20. století. Kdo ale zabrousí na heslo Wikipedie o Velké výměně, dozví se, že jde o „konspirační teorii krajně pravicových bělošských nacionalistů, podle jejichž vyznavačů dochází s vědomím či spoluprací ‚nahrazovačských‘ elit k postupné výměně bělošského francouzského obyvatelstva – a bílých Evropanů obecně – neevropskými skupinami... Experti tvrzení o ‚velké výměně‘ obvykle odmítají coby výplod nesprávného výkladu imigračních statistik a nevědeckých, rasistických postojů.“

Současně ale článek na Wikipedii k podivnému neologismu „Whiteshift“ udává, že „Whiteshift, bílá rasová změna, někdy také nazývá bělošský demografický pokles, je demografický a společenský jev, kdy se z bělošské většiny postupně stává menšina, někdy označovaná jako majoritní minorita, stále častěji smíšeného rasového původu v důsledku dobrovolných smíšených svazků a přirozené demografické proměny v západním světě.“

Jak nehoráznou hanebnou nestoudnost dávají naše mediální, politické a akademické elity na odív v této nanejvýš nepříjemné otázce – nepříjemné pro ně a kritické pro budoucnost našich národů.

Analýza Guillaume Durochera *How Fast Is France's Muslim Population Growing?* vyšla na stránkách *Unz Review* 16. října 2020.